

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 132.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789585824/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

vilde kunne vide, naar netop hun naaede dette kildne Punkt, som han derfor i sit stille Sind kaldte x. Den theoretiske Vei forekom ham uendelig lang, han besluttede derfor at forsøge den practiske, og ved en dristig Handling at gjøre sig til virkelig Medlem af Lauget. Hr. Jespersen var ikke den Mand, der tøvede med at udføre en Beslutning; og saaledes begav det sig, at han aabnede Døren ind til Fru St. Clairs Dagligstue og gik lige hen imod Forhøiningen, hvor Emilie gjerne sad i Skumringen, med det heltedige Forsæt, ved et aabent og lydeligt Kys at lade Verden vide, at ogsaa han var forlovet. Men nu havde Tilfældet lavet det saaledes, at Fru Lind sad paa Forhøiningen og Emilie stod henne hos Moderen og talte sagte og beroligende til hende.

Men Du min Gud, skreg Justitsraadinden, hvad gaer der af Dem, Hr. Jespersen? Det skulde De nødig lade Emilie see, thi saa faaer hun mere Grund til at være paa Nakken af mig.

Nei, Gud Tante, geneer Dig endelig ikke, sagde Emilie, der ikke kunde lade være at smile. – Det skulde have været for en Maaned siden, tænkte hun, hvor skulde jeg have leet.

Hr. Jespersen var overmaade forlegen.

Jeg forsikkrer – det var – jeg troede – jeg snublede – jeg – stammede han; men Fru Lind sagde venligt:

Naa naa, jeg tager det jo ikke saa nøie. Men Emilie er ikke godt opstaaet idag, gaar hen og kys hende, saa kommer hun sig vel.

Hr. Jespersen samlede sig; hvad der var begyndt som et Nederlag, kunde endnu ende som en Seier. Han havde Fruen til Allieret; det gjaldt blot, følte han, Alexanders Holdning, og han havde erobret Verden. Han rettede derfor paa sine Briller, og antog en Mine, som om han hver Eftermiddag var vant til at nyde sit Kys ligesaa regelmæssig som sin Kaffe, og nærmede sig Emilie, hvis Forbauselse ingen Grændse kjendte, men næsten lammede hende, saa Juristen nær havde faaet sin Krig frem. Men netop som han vis paa Seieren vilde bøie sit Hoved, vandt Emilie alle sine Kræfter tilbage, og sendte ham et Par Øine, der øieblikkelig slog hans til Jorden, saa Brillerne næsten klirrede derved, og han stod flau og flad og fjottet som den personificerede Forlegenhed.

E-e-e jeg-e- jeg traf endelig Fader, – for han er da flyttet, fik endelig den ulykkelige Kjæreste ud.

Et foragtede Smil trak over Emilies Læber; hun tog sit Sytøi og satte sig i en Krog af Sophaen.

Han er flyttet hen til Hr. Flint, fortsatte Hr. Jespersen.

Saa, men hvorfor fulgte han ikke med Dem? spurgte Fru St. Clair, der ikke havde hørt meget, men slet intet forstaaet af det Foregaaende.

Capitainen var vel i behageligere Selskab, bemærkede Fru Lind, der ærgrede sig over Cancellistens Mangel paa Mod.

Min Fader, forklarede denne, der langt fra var kommet sig endnu, – min Fader var ikke i godt Humeur, i Anledning af det Forefaldne. Denne Hr. Flint skal være bleven saaret af den Mand, de Alle rendte efter.

Saaret? udbrod Emilie og hendes Moder; – dog vel ikke farligt?

O, bemærkede Tanten, Slagsmaal er jo en Følge af slet Selskab.

Ganske vist, Fru Lind; imidlertid kunde jeg ikke faae at vide nøiagtigt hvorledes det var gaaet til, eller hvad Grunden var; thi min Fader var som sagt i daarligt Humeur, og sagde mig Ubehageligheder.

Men, sagde Emilie og gik hen imod sin Kjæreste – ikke sandt, Jespersen, Du gaer strax hen til Hr. Flint for mig, og hører hvorledes det er med ham?

Nei, det er dog vel vidt, lille Emilie, indvendte Tanten, at lade høre til den, der har behandlet Din Familie, som han har gjort det.

Han er kommet her i mange Aar og har altid været artig mod Moder og mig. Du gjør mig den Tjeneste, ikke sandt?

Men, søde Emilie, det er virkelig et høist uventet Forlangende; han har paa en mildest talt plump Maade torteret Din Onkel og Tante, og Du vil selv indsee, naar Du i Rolighed tænker derover, at det ikke passer sig – ikke at tale om de Grunde, som kunde være mig personlig imod.

Du vil ikke? spurgte Emilie tilsyneladende rolig.

Deres Kjæreste har en formelig Passion for det Pak, bemærkede Tanten.

Du vil det ikke?

Nei, min Pige, det vilde være aldeles uoverensstemmende med hvad jeg anseer for rigtigt og passende.

Emilies Øine funklede.

Jeg skal erindre, at Du nægtede mig min eneste Bøn; og med disse Ord gik hun ud af Stuen.